

There is no translation of this article

Преживяваме вече петата недела от Великите Пости и все по-бързо се приближаваме към Пасхата. Днешното Евангелие диша с атмосферата на възкресението. Починал е Лазар – човекът, когото Исус много обичал. Неговият земен живот завършил и той вече четири дни лежал в гроба – „това беше пещера, и камък стоеше отгоре ѝ”. Но Исус, Синът Божи, със Своята божествена сила и със силата на Своите слова възвърнал живота на Лазар, възкресил го. Това било голямо чудо! Тълпи прииждали от Йерусалим в градеца Витания, където живял Лазар със сестрите си Марта и Мария, за да видят чудото.

Мнозина повярвали в Исус. Не знаем как се е чувствал Лазар; оказало ли е това събитие голямо влияние върху неговия живот? Може би е благодарил на Исус, а може би е бил недоволен, че Исус го е разбудил от прекрасния сън?! Не знаем, но това не е толкова важно за нас.

Може би ние, четейки днешния евангелски фрагмент (Ин. 11, 1-45), си мислим, че и нашето възкресение ще прилича на възкресението на Лазар. Но всъщност то ще изглежда различно. Животът на Лазар след възкресението му отново е бил отправен към смъртта. Той се е върнал към своите обичайни задължения, радости и житейски труд и след това е умрял повторно. Ние след нашето възкресение вече няма да се върнем към земния живот, ще започнем съвсем друг живот. Ще отидем в свят, където вече няма да има смърт. Това ще бъде „нова земя”, където няма да има страдания, семейни проблеми, грижи за хляба, за дрехите и така нататък. Бог, Който за нас е Любов, ще бъде за всички възкръснали Баща, Майка, Приятел, ще бъде Светлина и Живот, Хляб и Щастие – ще бъде Всичко! След възкресението си няма да отидем в свят човешки, а в света на Бога. Ще отидем в свят, където ще царуват Божиите правила, правилата на вечния живот.

Размисляйки днес над Евангелието за възкресяването на Лазар, но преди всичко, гледайки, помнейки, изповядвайки възкресението на самия Христос, ние, като християни, не трябва да забравяме, че смъртта не е край на човешкия живот. Ако Бог води човека през гроба като Лазар, това означава, че смъртта нищо не приключва, нищо не решава. Животът не трябва да бъде засипан с пръст! Нашият живот не приключва, но се променя. Бог ще ни възкреси в съдния ден, за да живеем заедно с

Него и в Него вечно. Това е нашата надежда! Това е нашата Блага Вест!

Накрая искам да ви разкажа кратичък разказ, който много ми харесва.

Веднъж дъждовните червеи се събрали на важна конференция. Разговаряйки, никой от тях не забелязал, че в конферентната зала се появил странен гост, който казал: „Аз съм гъсеница... само за минутка ще остана... Чувствам се много уморена, не искам да живея...” Някои от дъждовните червеи поискали да ѝ помогнат, но гъсеницата заспала там, където била застанала. С времето умореното тяло на гъсеницата се покрило с нежни власинки. „Това е някаква ужасна болест!” – единодушно решили дъждовните червеи. Те обаче не знаели, че след няколко седмици от тази „мумия” ще излети нов, пълноцветен живот...